Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (toinen jaosto)

13 päivänä syyskuuta 2016 *

Välityslauseke — Sähköntoimitussopimus CNT(2009) nro 137 — Kantajan Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueelle suorittaman, parlamentin käyttöön annettavan siirtotehon perusteella laskettavan maksun siirtäminen parlamentin maksettavaksi — Sopimukseen perustuvan velvoitteen puuttuminen — Asiassa sovellettavista kansallisen oikeuden säännöksistä johtuvan velvoitteen puuttuminen

Asiassa T-384/15,

EDF Luminus, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajinaan asianajajat D. Verhoeven ja O. Vanden Berghe,

kantajana

vastaan

Euroopan parlamentti, asiamiehinään L. Darie ja P. Biström,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan komissio, asiamiehinään F. Clotuche-Duvieusart ja I. Martínez del Peral,

väliintulijana,

jossa on kyse SEUT 272 artiklaan perustuvasta kanteesta, jossa vaaditaan velvoittamaan parlamentti maksamaan kantajalle 439 672,95 euroa korkoineen korvauksena kantajan Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueelle maksamista alueellisista maksuista, joiden määrä lasketaan parlamentin käyttöön annettavan siirtotehon perusteella,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. E. Martins Ribeiro sekä tuomarit S. Gervasoni (esittelevä tuomari) ja L. Madise,

kirjaaja: E. Coulon,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

määräyksen

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

1 Euroopan unionilla ja Euroopan atomienergiayhteisöllä on SEUT 343 ja EA 191 artiklan nojalla jäsenvaltioiden alueella oikeus tehtäviensä hoitamiseen tarvittaviin erioikeuksiin ja vapauksiin alun perin Euroopan yhteisöjen yhteisen neuvoston ja yhteisen komission perustamisesta tehtyyn sopimukseen (EYVL 1967, 152, s. 13) ja sittemmin Lissabonin sopimuksella EU-sopimukseen, EUT-sopimukseen ja Euratomin perustamissopimukseen liitetyssä unionin erioikeuksista ja vapauksista 8.4.1965 tehdyssä pöytäkirjassa (jäljempänä pöytäkirja) määrättyjen edellytysten mukaisesti.

2 Pöytäkirjan 3 artiklassa määrätään seuraavaa:

”Unioni, sen varat, tulot ja muu omaisuus ovat vapautetut kaikista välittömistä veroista.

Jäsenvaltioiden hallitusten on toteutettava aina kun se on mahdollista aiheelliset toimenpiteet hyvittääkseen tai maksaakseen takaisin irtaimen tai kiinteän omaisuuden hintaan sisältyvät välilliset verot ja myyntiverot, kun unioni suorittaa virkakäyttöönsä huomattavia hankintoja, joiden hintaan sisältyy tällaisia veroja. Näiden määräysten soveltaminen ei kuitenkaan saa johtaa kilpailun vääristymiseen unionissa.

Vapautus ei koske sellaisia veroja ja maksuja, jotka ovat ainoastaan korvausta yleishyödyllisistä palveluista.”

Belgian oikeus

3 Sähkön markkinajärjestelystä Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueella (Belgia) 19.7.2001 annetun määräyksen (Moniteur belge, 17.11.2001, s. 39135; jäljempänä sähköstä annettu määräys) 26 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1. Määräyksen 21 §:n perusteella myönnetyn toimitusluvan haltijalta, joka on luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö (jäljempänä maksuvelvollinen), peritään myönnetystä luvasta kuukausittain maksu.

– –

3. Maksun laskentaperusteena käytetään siirtotehoa, jonka maksuvelvollinen antaa vaatimukset täyttävien kuluttajien käyttöön 70 kV:n ja sitä alempitehoisten verkkojen, liitäntöjen ja erillisten linjojen kautta Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueella sijaitsevaan käyttöpaikkaan. Suurjänniteasiakkaiden osalta käyttöön annetaan liittymisteho. Se on sama kuin liittymäsopimuksen mukaisesti käyttöön annettu, kilovolttiampeereina (kVa) ilmaistu enimmäisteho. Jos liittymäsopimuksessa ei ole tätä koskevaa mainintaa tai jos mitattu teho ylittää liittymäsopimuksen mukaisesti käyttöön annetun enimmäistehon, liittymisteho on sama kuin kilovolttiampeereina ilmaistu, edellisen 36 kuukauden aikana mitattu enimmäisteho kerrottuna 1,2:lla.

– –

4. Kuukausittainen maksu on suurjännitteen osalta 0,67 euroa/kVa.

– –

Määrää voidaan muuttaa vuosittain kuningaskunnan kuluttajahintaindeksin kehitystä vastaavasti. – –

5. Hallitus päättää tämän pykälän täytäntöönpanotoimista. Se voi muun muassa edellyttää, että jakeluverkon haltija, alueellisen siirtoverkon haltija ja erillisten linjojen käyttäjät toimittavat sille maksun kantamisen kannalta merkitykselliset tiedot.

Hallitus voi velvoittaa jakeluverkon haltijan antamaan maksuvelvollisille maksukehotuksen. Maksukehotus käsittää muun muassa tiedot sähkönkäyttövuodesta, laskentaperusteista, yksikköhinnasta sekä maksuajasta ja -tavasta. Tällaisen kehotuksen lähettäminen tai sen lähettämättä jättäminen ei kuitenkaan vaikuta maksuvelvollisten oikeuksiin ja velvollisuuksiin.

6. Maksu kannetaan ja peritään rakennettujen kiinteistöjen haltijoilta ja tiettyihin kiinteistöihin liittyvien esineoikeuksien haltijoilta kannettavasta alueellisesta maksusta 23.7.1992 annetun määräyksen VI luvun säännösten mukaisesti. Maksuaika vahvistetaan kuitenkin tämän pykälän 3 momentin mukaisesti.

_ –”

Asian tausta

4 Euroopan parlamentti allekirjoitti 10.7.2009 sopimuksen CNT(2009) nro 137 (jäljempänä sopimus), joka koskee vihreän sähkön toimittamista Brysselin alueella sijaitseviin parlamentin rakennuksiin ja jonka mukaan sähköntoimittajana oli kantaja EDF Luminus. Sopimus tuli voimaan sinä päivänä, jona kantaja alkoi tosiasiallisesti toimittaa sähköä, ja sen oli määrä olla voimassa kaksi vuotta. Sopimusta jatkettiin vuodella eli 31.7.2012 asti 15.7.2011 allekirjoitetulla täydentävällä sopimuksella.

5 Kantaja ilmoitti parlamentille 13.5.2011 päivätyllä kirjeellä, että sen olisi vastedes laskutettava parlamentilta sähköstä annetun määräyksen 26 §:ssä tarkoitettu sähköntoimitukseen liittyvä maksu (jäljempänä maksu) ja että lisäksi se vaati parlamentilta kyseisiä maksuja taannehtivasti sopimuksen voimaantulosta lähtien. Kantaja oli maksanut kyseistä maksua Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueella vuodesta 2009 lähtien eikä ollut tätä ennen laskuttanut sitä parlamentilta.

6 Parlamentin kieltäydyttyä noudattamasta vaatimusta kantaja alkoi toimittaa parlamentille järjestelmällisesti kahden tyyppisiä laskuja, joista toiset koskivat yksinomaan kyseistä maksua ja toiset sähköntoimituksen riidattomia osia. Parlamentti maksoi jälkimmäiset mutta kieltäytyi maksamasta ensimmäisiä.

7 Kantaja vaati uudemman kerran kyseisen maksun maksamista, mutta vaatimusta vastustettiin jälleen, joten kantaja nosti asiasta nyt käsiteltävän kanteen.

8 Kantaja nosti kanteen myös Tribunal de première instance francophone de Bruxellesissä (Brysselin ranskankielinen alioikeus) saadakseen Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueen palauttamaan kantajan sille maksamien maksujen määrän.

9 Lisäksi Euroopan komissio nosti 4.4.2014 jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen Belgian kuningaskuntaa vastaan SEUT 258 artiklan nojalla. Unionin tuomioistuin totesi 14.1.2016 antamassaan tuomiossa komissio v. Belgia (C-163/14, EU:C:2016:4), että Belgian kuningaskunta ei ole noudattanut pöytäkirjan 3 artiklan toisen kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole vapauttanut unionin toimielimiä sähköstä annetun määräyksen 26 §:ssä asetetusta maksusta ja koska se on vastustanut Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueen näin kantamien maksujen palauttamista.

Asianosaisten vaatimukset ja asian käsittelyn vaiheet

10 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— velvoittaa parlamentin maksamaan kantajalle 439 672,95 euroa

— velvoittaa parlamentin maksamaan kantajalle sopimukseen perustuvat korot tälle määrälle laskujen erääntymisestä lukien

— velvoittaa parlamentin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

11 Parlamentti vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— toteaa, ettei käsiteltävällä kanteella ole enää tarkoitusta 14.1.2016 annetun tuomion komissio v. Belgia (C-163/14, EU:C:2016:4) jälkeen

— toissijaisesti hylkää kanteen selvästi perusteettomana

— määrää Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueen palauttamaan kantajalle vaaditun summan

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

12 Kantaja täsmentää nostaneensa kanteen siltä varalta, ettei saisi Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueelta kyseisiä maksuja takaisin Tribunal de première instance francophone de Bruxellesissä vireillä olevassa menettelyssä.

13 Komissio pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin väliintulijana tukeakseen parlamenttia. Unionin yleisen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtaja antoi 16.2.2016 päätöksen, jossa hyväksyttiin komission väliintulo parlamentin vaatimusten tueksi.

14 Unionin yleisen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtaja päätti unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan c alakohdan mukaisesti lykätä asian käsittelyä, kunnes asiassa C-163/14, komissio v. Belgia, olisi annettu lopullinen ratkaisu. Menettelyä jatkettiin 14.1.2016, kun kyseisessä asiassa annettiin tuomio.

15 Parlamentti toimitti vastinekirjelmänsä unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 22.3.2016. Vastinekirjelmässä tukeuduttiin 14.1.2016 annettuun tuomioon komissio v. Belgia (C-163/14, EU:C:2016:4).

16 Unionin yleinen tuomioistuin kehotti prosessinjohtotoimena kantajaa ja komissiota esittämään huomautuksensa siitä, millaisia päätelmiä nyt käsiteltävässä asiassa olisi kyseisen tuomion perusteella tehtävä. Nämä esittivät huomautuksensa asetetuissa määräajoissa.

Oikeudellinen arviointi

17 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 126 artiklan mukaan on niin, että jos kanne on selvästi unionin yleisen tuomioistuimen toimivaltaan kuulumaton tai kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai kanne selvästi on oikeudellisesti täysin perusteeton, unionin yleinen tuomioistuin voi esittelevän tuomarin ehdotuksesta milloin tahansa päättää asian käsittelyä jatkamatta ratkaista asian perustellulla määräyksellä.

18 Käsiteltävässä asiassa unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että sillä on asian asiakirja-aineiston perusteella riittävät tiedot, ja päättää ratkaista asian käsittelyä jatkamatta.

19 Ensin on tutkittava parlamentin vaatimukset, joiden mukaan unionin yleisen tuomioistuimen on todettava, että lausunnon antaminen raukeaa.

Lausunnon antamisen raukeamista koskeva vaatimus

20 Parlamentti vaatii 14.1.2016 annetun tuomion komissio v. Belgia (C-163/14, EU:C:2016:4) perusteella toteamaan, että lausunnon antaminen raukeaa. Se tuo esille, että Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueen perusteettomasti kantamat maksut on välttämättä palautettava kyseisen tuomion nojalla kantajalle, joten kantajalla ei ole enää aihetta vaatia parlamenttia maksamaan kyseisiä maksuja vastaavaa määrää.

21 Tässä yhteydessä on muistutettava, että käsiteltävässä asiassa, jonka taustalla on parlamentin ja kantajan välinen sopimus, kantaja vaatii, että parlamentti velvoitetaan maksamaan sille yhtäältä kantajan Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueelle maksamia, parlamentin käyttöön annetun siirtotehon perusteella laskettuja maksuja vastaava määrä ja toisaalta sopimukseen perustuvat korot kyseiselle määrälle.

22 Vaikka Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalue, joka ei ole asianosaisena käsiteltävässä asiassa eikä osapuolena sopimuksessa, palauttaisi kantajalle tämän vaatimat määrät, minkä perusteella voitaisiin sitten todeta kantajan oikeussuojan tarpeen lakanneen käsiteltävässä asiassa, olisi joka tapauksessa todettava, etteivät parlamentti ja komissio osoita tai edes väitä, että vaaditut määrät sopimuksen mukaisine korkoineen olisi palautettu tai että kantajalla olisi tätä koskeva saatava Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueelta. Tällainen saatava voisi perustua esimerkiksi kantajan nostamasta kanteesta Tribunal de première instance francophone de Bruxellesissä annettavaan tuomioon (ks. edellä 8 kohta). Edellä 16 kohdassa mainitun prosessinjohtotoimen perusteella kantajan 10.5.2016 esittämissä huomautuksissa tuodaan kuitenkin esille, ettei Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalue ollut ”suostunut tuohon mennessä palauttamaan kantajan maksamia riidanalaisia maksuja mainitun tuomion komissio v. Belgia antamisesta huolimatta”.

23 Ylimääräisenä huomautuksena on vielä todettava, että vaikka unionin tuomioistuin totesi 14.1.2016 antamassaan tuomiossa komissio v. Belgia (C-163/14, EU:C:2016:4), ettei Belgian kuningaskunta ole noudattanut pöytäkirjan 3 artiklan toisen kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole vapauttanut unionin toimielimiä sähköstä annetun määräyksen 26 §:ssä asetetusta maksusta ja koska se on vastustanut Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueen näin kantamien maksujen palauttamista, sähköstä annettu määräys pysyy voimassa edellä esitetyssä sanamuodossaan niin kauan kuin Belgian kuningaskunta ei pane kyseistä tuomiota täytäntöön. Parlamentti ei kuitenkaan tuonut esille mitään sellaista seikkaa, jonka perusteella olisi voitu todeta, että asiassa sovellettavaa lainsäädäntöä olisi tähän mennessä muutettu.

24 Edellä esitetyn perusteella tarkasteltavalla kanteella on tarkoituksensa, sillä kantajan oikeussuojan tarve ei ole lakannut, joten lausunnon antamisen raukeamista koskevaa parlamentin vaatimusta ei voida hyväksyä.

Kanteen asiasisältö

25 Kantaja esittää kanteensa tueksi SEUT 272 artiklan perusteella kolme kanneperustetta, joista ensimmäisen mukaan parlamentti on laiminlyönyt sopimukseen perustuvat velvoitteensa, toisen mukaan sähköstä annetun määräyksen 26 §:n säännöksiä ei ole noudatettu ja kolmannen mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaatetta on loukattu.

Ensimmäinen kanneperuste

26 Kantaja väittää, että sillä on sopimuksen nojalla oikeus vaatia parlamenttia maksamaan kyseinen maksu.

27 Ensiksi on huomautettava, ettei sopimuksessa määrätä, että maksu laskutetaan parlamentilta. Etenkään sopimuksen liitteessä 2 ei mainita kyseistä maksua lainkaan, vaikka siinä selvitetään sähköntoimituksen hinnan laskentatapa.

28 Lisäksi sopimuksen 3 kohdan 3.2 alakohdassa määrätään, että ”hinnat vahvistetaan ottamalla huomioon, että Euroopan unionin toimielimet on vapautettu tullimaksuista, välillisistä veroista ja myyntiveroista, erityisesti arvonlisäverosta (alv)”.

29 Sopimuksen 3.2 alakohdassa täsmennetään niin ikään, että ”alueellisia tai liittovaltion kantamia veroja ja muita maksuja ei voida laskuttaa”.

30 Voidaan siis todeta, ettei sopimuksessa määrätä parlamentille minkäänlaista velvollisuutta maksaa kantajalle kyseinen maksu, joka lasketaan sopimuksen nojalla parlamentin käyttöön annetun siirtotehon perusteella.

31 On lisättävä, että sopimuksen 19 kohdan mukaan ”sopimukseen sovelletaan Belgian lainsäädäntöä ja sopimusta on sovellettava ja tulkittava kyseisen lainsäädännön mukaisesti, ellei unionin lainsäädäntö, varainhoitoasetus mukaan lukien, tule sovellettavaksi asiassa”. Sopimusehtoja on näin ollen tulkittava ensin unionin oikeuden perusteella.

32 Unionin tuomioistuin totesi kuitenkin 14.1.2016 antamassaan tuomiossa komissio v. Belgia (C-163/14, EU:C:2016:4, 39 kohta), että kyseistä maksua on pidettävä pöytäkirjan 3 artiklan toisen kohdan soveltamisalaan kuuluvana välillisenä verona.

33 Näin ollen sopimuksessa ja erityisesti sen 3.2 kohdassa oleva viittaus välillisiin veroihin on ymmärrettävä viittauksena kyseiseen maksuun. Tämä vahvistaa sen, että sopimuksen osapuolten tarkoituksena on ollut vapauttaa parlamentti maksun maksamisesta.

34 On lisättävä, että 15.7.2011 tehty täydentävä sopimus ei vaikuta millään tavalla maksun maksamiseen liittyviin asianosaisten velvoitteisiin.

35 Myöskään kantajan lisäksi esittämät väitteet eivät horjuta edellä 33 kohdassa esitettyä unionin yleisen tuomioistuimen päätelmää.

36 Vaikka ensinnäkin sopimuksen 8 kohdan otsikkona on ”Verolainsäädäntö” ja sen 8.1 alakohdassa määrätään, että sopimuspuoli on yksin vastuussa siihen sovellettavan verolainsäädännön noudattamisesta, tämän perusteella ei voida päätellä, että parlamentti olisi velvollinen maksamaan sopimuskumppaninsa eli kantajan maksun.

37 Vaikka toiseksi sopimuksen liitteessä 2 olevassa 2 kohdassa viitataan ”jakeluun” liittyvän hinnan korottamiseen, ei sopimuksen yleisen rakenteen perusteella eikä etenkään edellä mainittujen 3.2 kohdan määräysten perusteella voida päätellä, että parlamentti olisi velvollinen maksamaan sopimuskumppaninsa eli kantajan maksun.

38 Edellä esitetyn perusteella ensimmäinen kanneperuste on hylättävä selvästi perusteettomana.

Toinen kanneperuste

39 Kantaja väittää, että parlamentin on maksettava sille kyseinen maksu sähköstä annetun määräyksen 26 §:n säännösten nojalla.

40 On todettava, että vaikka sähköstä annetussa määräyksessä määritetään sähköntoimittajan verotukseen liittyvät velvoitteet kansallista hallintoviranomaista, eli Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoaluetta, kohtaan, siinä ei säädetä loppukuluttajan velvollisuudesta maksaa kyseinen maksu sähköntoimittajalleen. Kantajalla ei siis ole perusteita vedota siihen, että parlamentti olisi laiminlyönyt tällaisen velvoitteen.

41 On syytä tuoda esille, ettei tämä toteamus ole ristiriidassa sen päätelmän kanssa, jonka mukaan maksua koskeva verojärjestelmä on suunniteltu ja otettu käyttöön siinä tarkoituksessa, että maksu vyörytetään loppukuluttajalle (tuomio 14.1.2016, komissio v. Belgia, C-163/14, EU:C:2016:4, 48 kohta). Toisistaan on nimittäin erotettava yhtäältä verojärjestelmän tavoitteet ja toisaalta kyseisestä järjestelmästä seuraava sitova velvoite, jonka laiminlyönti voisi johtaa loppukuluttajan sopimussuhteeseen perustuvan vastuun – jopa sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun – syntymiseen sähköntoimittajaansa kohtaan. Koska tällaista sitovaa velvoitetta ei ole, maksun vyöryttäminen loppukuluttajalle riippuu yksinomaan sähköntoimittajan ja loppukuluttajan välisestä sopimussuhteesta.

42 Kanneperuste olisi hylättävä joka tapauksessa, vaikka sähköstä annettua määräystä voitaisiin tulkita siten, että siinä säädetään loppukuluttajan velvoitteesta maksaa kyseinen, loppukuluttajan käyttöön annettavan siirtotehon perusteella laskettava maksu sähköntoimittajalleen.

43 Sähköstä annetussa määräyksessä ei nimittäin vapauteta unionin toimielimiä kyseisestä maksusta, minkä perusteella unionin tuomioistuin totesi 14.1.2016 antamassaan tuomiossa komissio v. Belgia (C-163/14, EU:C:2016:4), että Belgian kuningaskunta oli laiminlyönyt pöytäkirjan 3 artiklan toisen kohdan mukaiset velvoitteensa.

44 Sopimuksen 19 kohdan perusteella unionin yleisen tuomioistuimen on kuitenkin sopimuksen suhteen toimivaltaisena tuomioistuimena sovellettava kansallista oikeutta siten kuin kansallinen tuomioistuin sitä soveltaisi.

45 Unionin yleinen tuomioistuin ei siis voi sähköstä annettua määräystä soveltamalla velvoittaa unionin toimielintä maksamaan maksua, sillä 14.1.2016 annetulla tuomiolla komissio v. Belgia (C-163/14, EU:C:2016:4) on oikeusvoima (ks. analogisesti kansallisia viranomaisia koskevista velvoitteista tuomio 13.7.1972, komissio v. Italia, 48/71, EU:C:1972:65, 7 kohta).

46 Vaikka kantaja pyrkisi tarkasteltavassa kanneperusteessaan riitauttamaan parlamentin kannan vetoamalla parlamentin sopimussuhteen ulkopuoliseen vastuuseen, ei tällaiseen perusteluun voida vedota tehokkaasti SEUT 272 artiklaan perustuvan kanteen yhteydessä. Kanneperuste voitaisiin joka tapauksessa hylätä edellä esitetyn perusteella, vaikka se olisi esitetty tässä tarkoituksessa.

47 Unionin yleisen tuomioistuimen edellä 40 kohdassa esittämä päätelmä ei kyseenalaistu, vaikka maksu jäisi kantajan vastattavaksi. Tällaisella seikalla ei nimittäin ole vaikutusta sähköstä annetun määräyksen säännösten tulkintaan.

48 Tässä yhteydessä voidaan tuoda esille, että on kantajan tehtävä, jos se pitää tätä aiheellisena, vaatia kansallista tuomioistuinta, jossa se on nostanut kanteen, ottamaan kantaa siihen, tulisiko Belgian kuningaskunnan unionin toimielimille myöntämän vapautuksen perusteella vapauttaa myös sähköntoimittajat kyseisestä maksusta, kun niiden asiakkaana on unionin toimielin.

49 Edellä 40 kohdassa esitettyä päätelmää ei voida kyseenalaistaa sen perusteella, että parlamentti ja muut unionin toimielimet ovat suostuneet maksamaan maksun muille sähköntoimittajille. Tällaisella seikalla, jota tarkastellaan uudelleen kolmannen kanneperusteen yhteydessä, ei nimittäin ole vaikutusta sähköstä annetun määräyksen säännösten tulkintaan.

50 Edellä esitetyn perusteella toinen kanneperuste on hylättävä selvästi perusteettomana.

Kolmas kanneperuste

51 Kantaja väittää parlamentin kieltäytyneen perusteettomasti maksamasta sille maksua, vaikka unionin toimielimet ovat maksaneet maksun toiselle sähköntoimittajalle, Electrabelille. Näin toimiessaan parlamentti on sen mukaan loukannut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta.

52 On syytä korostaa, että käsiteltävässä asiassa parhaillaan tarkasteltavaan kanneperusteeseen, jossa ei ole kyse siitä, että parlamentti olisi jättänyt noudattamatta sopimukseen perustuvia velvoitteitaan tai sopimukseen sovellettavaa lainsäädäntöä, ei voida vedota tehokkaasti (ks. vastaavasti tuomio 16.3.2016, Hydrex v. komissio, T-45/15, ei julkaistu, EU:T:2016:151, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

53 Joka tapauksessa on syytä muistuttaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti syrjintäkiellon tai yhdenvertaisen kohtelun periaatteella, joka on oikeuden perusperiaate, kielletään kohtelemasta toisiinsa rinnastettavia tilanteita eri tavalla tai erilaisia tilanteita samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella (ks. vastaavasti tuomio 8.10.1986, Christ-Clemen ym. v. komissio, 91/85, EU:C:1986:373, 19 kohta; ks. myös tuomio 8.1.2003, Hirsch ym. v. EKP, T-94/01, T-152/01 ja T-286/01, EU:T:2003:3, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

54 Käsiteltävässä asiassa kantajan on siis esitettävä erityisesti sellaista näyttöä, jonka perusteella voidaan todeta, että sen ja Electrabelin tilanteet ovat rinnastettavissa toisiinsa.

55 Tässä yhteydessä julkisasiamies Cruz Villalónin ratkaisuehdotuksesta komissio v. Belgia (C-163/14, EU:C:2015:441, 19 ja 24 kohta) käy ilmi, että Electrabelin kanssa tehdyn sopimuksen mukaan unionin toimielinten oli maksettava kyseinen maksu. Kantaja, joka kiistää lisäksi kannekirjelmässään erinäisiä kyseisen ratkaisuehdotuksen kohtia, ei esitä mitään näyttöä, jonka perusteella tällaista tosiseikkaa olisi aihetta epäillä.

56 Kuten edellä todettiin (ks. edellä 30 kohta), kantajan ja parlamentin välillä tehdyssä sopimuksessa ei kuitenkaan määrätä, että parlamentti maksaisi maksun.

57 Kantajan ja Electrabelin tilanteet eivät näin ollen ole rinnastettavissa toisiinsa, sillä kantajan allekirjoittamassa sopimuksessa ei määrätä, että parlamentin on maksettava kyseinen maksu.

58 Sillä seikalla, että kantaja on vaatinut parlamenttia maksamaan maksun, ei ole tässä yhteydessä merkitystä.

59 Ylimääräisenä perusteluna on muistutettava, että yhdenvertaisen kohtelun periaate on sovitettava yhteen laillisuusperiaatteen noudattamisen kanssa ja että laillisuusperiaatteen mukaan kukaan ei voi omaksi edukseen vedota toisen hyväksi tapahtuneeseen lainvastaisuuteen (tuomio 4.7.1985, Williams v. tilintarkastustuomioistuin, 134/84, EU:C:1985:297, 14 kohta). Unionin toimielimille asetettava maksun maksamista koskeva vaatimus on vastoin unionin oikeutta, kuten käy ilmi 14.1.2016 annetusta tuomiosta komissio v. Belgia (C-163/14, EU:C:2016:4), joten tarkasteltavaa kanneperustetta ei voida hyväksyä.

60 Edellä esitetyn perusteella kolmas kanneperuste on hylättävä selvästi perusteettomana. Näin ollen kantajan vaatimukset on hylättävä kokonaisuudessaan.

Parlamentin esittämät vahvistuskannetta koskevat vaatimukset

61 Parlamentti vaatii unionin yleistä tuomioistuinta vahvistamaan, että Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueen on palautettava kantajalle vaadittu määrä.

62 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että unionin yleisen tuomioistuimen toimivalta tutkia kanne SEUT 256 artiklan 1 kohdan ja SEUT 272 artiklan määräysten nojalla välityslausekkeen perusteella tarkoittaa välttämättä, että sillä on toimivalta tutkia vastakanne, joka on nostettu tämän saman kanteen yhteydessä ja joka johtuu sopimussuhteesta tai seikasta, jolle pääasiallinen vaatimus perustuu, tai jolla on suora yhteys siitä johtuviin velvoitteisiin (ks. tuomio 16.7.2014, Isotis v. komissio, T-59/11, EU:T:2014:679, 265 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

63 Käsiteltävässä asiassa parlamentin vaatimuksella ei ole kuitenkaan yhteyttä sopimukseen, sillä vaatimuksessa ei ole kyse sopimuksen osapuolten sopimukseen perustuvista vastavuoroisista velvoitteista vaan Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoaluetta, joka ei ole sopimuksen osapuolena eikä asianosaisena käsiteltävässä asiassa, mahdollisesti koskevista velvoitteista kantajaa kohtaan.

64 Unionin yleinen tuomioistuin ei siis ole toimivaltainen välityslausekkeen perusteella nostetun, nyt käsiteltävän kanteen nojalla tutkimaan parlamentin esittämiä vaatimuksia.

65 Edellä esitetty päätelmä voitaisiin tehdä samoista syistä myös siinä tapauksessa, että sopimuksen 20 kohtaan sisältyvä välityslauseke, jonka sanamuodon mukaan ”kyseistä sopimusta koskevat parlamentin ja sopimuksen osapuolen väliset riita-asiat, joissa ei ole päästy sovintoratkaisuun, ratkaistaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa EY:n perustamissopimuksen 255 artiklan 1 kohdan nojalla”, voi perustaa unionin yleiselle tuomioistuimelle tai unionin tuomioistuimelle toimivallan ratkaista parlamentin ja kantajan väliseen riitaan liittyvä vahvistuskanne, joka koskee sopimuksen pätevyyttä, soveltamista tai tulkintaa (ks. vastaavasti tuomio 26.2.2015, Planet v. komissio, C-564/13 P, EU:C:2015:124, 26 kohta).

66 Kaiken edellä esitetyn perusteella kanne on hylättävä selvästi oikeudellisesti täysin perusteettomana ja myös parlamentin vahvistuskannetta koskevat vaatimukset on hylättävä, sillä unionin yleisellä tuomioistuimella ei ole selvästikään toimivaltaa tutkia sitä, eikä asian käsittelyä ole tarpeen jatkaa.

Oikeudenkäyntikulut

67 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

68 Koska kantaja on hävinnyt käsiteltävän asian olennaisilta osin, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut parlamentin vaatimusten mukaisesti.

69 Saman työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan nojalla toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

70 Komissio vastaa siis omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

on määrännyt seuraavaa:

1) Kanne hylätään.

2) Euroopan parlamentin vahvistuskanteessaan esittämät vaatimukset hylätään.

3) EDF Luminus vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan parlamentille aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

4) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Annettiin Luxemburgissa 13 päivänä syyskuuta 2016.

E. Coulon
kirjaaja

M. E. Martins Ribeiro
jaoston puheenjohtaja